

Partija nije dopuštala razvod, ali je ipak u priličnoj meri odobravalu rastavu u slučajevima kad nije bilo dece.

Ketrin je bila visoka, plavokosa, vrlo uspravnog držanja i veličanstvenih pokreta. Imala je gordo, orlovsko lice, lice koje se moglo smatrati aristokratskim sve dok čovek ne bi shvatio da iza njega nema gotovo nikakve inteligencije. Još prvih dana braka, Winston je bio došao do zaključka - mada je razlog mogao biti prosto u tome što je Ketrin poznao bliže nego većinu ostalih - da je ona najgluplje, najprostije, najpraznoglavije ljudsko biće za koje zna. Nije imala nijednu misao koja nije bila kakva parola; nije bilo nijedne nedotupavne misli, apsolutno nijedne, koju nije mogla progutati ako je poticala od Partije. U sebi ju je zvao 'živi magnetofon'. No i pored svega bi izdržao s njom da nije bilo jedne jedine stvari: seksa. Čim bi je dotakao, ona se trzala i kočila. Zagrliti nju bilo je kao zagrliti pokretnu drvenu figuru. Najčudnije je bilo to što mu je davala utisak da ga, čak i kad ga steže uza se, svom snagom istovremeno i odbija od sebe, toliko su joj u tim trenucima mišići bili kruti. Ona bi prosto ležala i žmurila, i nije se ni opirala ni sarađivala, nego podnosila. To mu je bilo izvanredno neprijatno; na kraju je postalo užasno. No čak i tada je bio spreman da podnese život s njom da su se mogli saglastiti da ne spavaju zajedno, ali Ketrin začudo nije htela. Govorila je da moraju začeti dete ako je ikako moguće. I tako se farsa nastavljala, redovno, jednom nedeljno, kad god nije bilo neizvodljivo. Čak je imala običaj da ga ujutru određenog dana podseća na to, kao na kakvu obavezu koja se doveče mora ispuniti i koja se ne sme zaboraviti. U tim prilikama upotrebljavala je dva izraza. Jedan je bio 'napraviti dete', a drugi 'izvršiti našu dužnost prema Partiji', (da, odista je upotrebljavala tu frazu). Vrlo brzo je počeo da se istinski užasava kad bi se određeni dan približio. Srećom nisu rodili dete; ona je najzad pristala da obustavi dalje pokušaje, i ubrzo potom su se rastali.

Winston nečujno uzdahnu. Zatim ponovo uze pero i napisa:

Ona se bacila na krevet i smesta, bez ikakvog uvoda, na najgrublji, najužasniji način koji se može zamisliti, podigla suknju. Ja sam..

Vide se ponovo kako stoji u mutnom svetlu stone lampe, sa vonjem bubašvaba i jevtinog parfema u nosu, i osećanjem poraza i odvratnosti u srcu, pomešanim čak i u tom trenutku sa sećanjem na Ketrinino belo telo, sleđeno zauvek hipnotičkom moći Partije. Zašto uvek mora da bude tako? Zašto ne može da stekne sebi ženu umesto ovih prljavih petljanja u razmacima od po nekoliko godina? No imati istinsku ljubavnicu bilo je skoro nezamislivo. Članice Partije bile su sve iste. Krepost se u njihovo biće bila upila isto tako duboko kao i odanost Partiji. Pažljiva obrada u detinjstvu, sportske igre i hladni tuševi, budalaštineutalambasane u školi, Špijunima i omladinskoj organizaciji, predavanja, parade, pesme i vojna muzika - sve je to iz njih istislo prirodna osećanja. Razum mu je govorio da mora biti izuzetaka, ali mu duša nije verovala. Sve su one bile neprobojne, kao što članice Partije i treba da budu. A on je hteo, ne toliko da bude voljen, koliko da sruši taj zid vrline, makar samo jednom u životu. Seksualni čin, uspešno izveden, predstavljao je pobunu. Želja je bila zlomisao. Da nije ništa drugo učinio no probudio Ketrin - kad bi to bilo moguće - značilo bi da ju je zaveo, iako mu je bila žena.

No trebalo je staviti na papir i ostatak priče. On napisa:

Ja sam odvrnuo fitilj u lampi. Kad sam je video na svetlu...

Posle one tame, svetlo parafinske lampe izgledalo je blještavo. On ju je tek tada prvi put zaista video. Bio je zakoračio prema njoj, a onda zastao, ispunjen pohotom i užasom. Bilo mu je do bola jasno šta reskira time što je došao ovamo. Bilo je savršeno moguće da ga patrola uhvati dok izlazi; uostalom, moguće je da ga već čekaju pred vratima. Ako ode ne uradivši ono radi čega je došao...!